

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVS MINISTEREN

12. august 2021

ERU alm. del – svar på spørgsmål 7 vedr. B 125 stillet af udvalget den 9. august 2021

ERHVERVS MINISTERIET

Spørgsmål:

I forbindelse med drøftelserne i Erhvervsudvalget om udkast til beretning over B 125 vedr. bl.a. ”Digital Service Act” ønskes en afklaring af, om udkastet til beretning er foreneligt med det mandat, ministeren har indhentet i Europaudvalget, og redegøre for eventuelle modsætninger? Hvis ministeren ikke finder de to tekster forenelige, bedes ministeren redegøre for sin holdning til de i beretningen anførte punkter.

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

I udkastet til beretning B125 omtales, at regeringen pålægges at arbejde for forskellige prioriteter og elementer i de europæiske forhandlinger af Digital Services Act (DSA). Regeringen forelagde forhandlingsoplæg vedr. Digital Services Act for Europaudvalget den 20. maj 2021 og dette former grundlaget på hvilket regeringen forhandler på Danmarks vegne.

I forhold til udkastet til beretning gøres opmærksom på, at sprogbruget giver udfordringer ift. implikationerne i forhandlingerne, og vil risikere at fratage ansvar for produkter fra sælgere/fabrikanter for at pålægge dette på platformene. Dertil kommer, at de skitserede udfordringer for en dels vedkommende ikke vil kunne løses ad denne vej. På den baggrund anser jeg ikke umiddelbart beretningen for forenelig med forhandlingsoplægget og det er på den baggrund vanskeligt for mig at støtte beretningen i det omfang denne kan anses for at stille spørgsmål til forhandlingsoplægget.

I de følgende afsnit er der fokus på de dele af beretningen, der omhandler mandatet til Digital Services Act (DSA), men formuleringen om anden sektorlovgivning end produktsikkerhedslovgivningen – som regeringen selv har henvist til som rette værktøj – giver også udfordringer ift. hvordan disse hensyn skal varetages i de andre nævnte lovgivningskomplekser. Regeringen arbejder dertil gerne for, at andre spejler den danske implementering af markedsovervågningsforordningens artikel 14. Det er dog Kommissionens rolle at sikre effektiv implementering, og der var først denne sommer (16. juli) frist for at implementere denne artikel, hvorfor alle andre EU-lande bør have lignende muligheder.

Af beretningen fremgår, at man i forhandlingerne skal *”sikre at der ikke kan komme ulovlige og farlige produkter ind i Danmark fra tredjelandes sælgere på online markedspladser, som ingen i Danmark eller EU har ansvar for sikkerheden af”*. Skal der leves op til dette vil det nødvendige værktøj i høj grad være håndhævelse – dvs. kontrol med de pakker/varer der kommer ind over grænserne, da det jo allerede er ulovligt at sælge ulovlige og farlige produkter ind i Danmark og EU.

Af beretningen fremgår, at man skal *”Arbejde aktivt for at sikre, at alle varer, som sælges på online markedspladser, enten er tilknyttet en importør eller fabrikant i Danmark eller EU, som har ansvaret for at efterleve de krav og forpligtelser, der gælder for en fabrikant eller en importør efter gældende lovgivning, eller at markedspladsen selv påtager sig det ansvar, som en importør har efter gældende lovgivning, da de må anses for »digitale importører«.*” Her vil det være således, at der som udgangspunkt er et ansvar for produktet hos producenten eller sælgeren i tredjelandet, som ”følger med” produktet, og det kan blive skævt, at vi pålægger en anden fabrikant eller importør dette ansvar. I DSA er der lagt op til, at platformen skal kende sælgere, og at platforme i 3. lande skal have en retlig repræsentant at rette krav imod. Her lægger forhandlingsoplægget forelagt Europaudvalget op til, at platformen skal kunne ifalde ansvaret, hvis det ikke er muligt, at det tilfalder selve fabrikanten/sælgeren. På den vis risikerer man ikke, at ansvaret faktisk fratages en fabrikant i 3. landet og pålægges enten en importør eller platform i EU.

Af beretningen fremgår, at man i forhandlingerne skal *”arbejde for at der laves et særligt afsnit i Digital Services Act, der vedrører online markedspladser. Det vil gøre det muligt at bruge de værktøjer, som normalt bruges, når der gribes ind overfor salg af ulovlige produkter”* Her mener regeringen ikke, at det bør være vigtigt, om der er et særligt afsnit, men om ansvaret skærpes, hvilket vi arbejder for, jf. forhandlingsoplægget. Det vil ikke i sig selv have en anden virkning, at der bliver tale om et andet afsnit, og ift. de værktøjer, som normalt bruges, når der skal gribes ind over for salg af ulovlige produkter, så ligger disse i høj grad i produktsikkerhedslovgivningen, hvor der denne sommer er fremsat et forslag fra Kommissionen. For at opnå den rette effekt er løsningen ikke et særligt afsnit i DSA, men mere ambitiøs regulering af produktsikkerhed, hvor håndhævelsen af reglerne – som tidligere skrevet – er central. Det fremstår derudover ikke klart af beretningen, hvad der skal ændres ift. i dag i argumentet om, at der skal være et særligt afsnit om markedspladser i DSA’en, så man kan ”bruge de værktøjer, som normalt bruges”. Det er meget vanskeligt at forhandle på baggrund af en sådan formulering.

Af beretningen fremgår, at man i forhandlingerne skal *”arbejde for, at Digital Services Act (DSA) inddrager forudgående kontrol. DSA’ens fokus er*

på ulovligt indhold på sociale medier, og dens foretrukne værktøj er »notice-and-take-down«, som forpligter platformen til at fjerne ulovligt indhold, når den er blevet gjort opmærksom på det. Men der er skaden sket, og det er utilstrækkeligt til at sikre forbrugerne mod ulovlige og farlige produkter. Det kræver en forudgående kontrol.» Det er uklart, hvad der ligger i denne ”forudgående kontrol”, som adskiller sig fra det, regeringen har foreslået i forhandlingsoplægget, nemlig at platformene proaktivt skal identificere og fjerne ulovligt indhold, screene RAPEX (en platform, hvor ulovlige produkter opføres af myndighederne) og have fokus på, at ulovligt indhold, og herunder produkter, forbliver nedtaget. Det er ikke klart, hvad den efterspurgte kontrol skal bestå i, og det er vanskeligt i forhandlingerne at arbejde for noget upræcist. Teksten i beretningen kan læses som, at platformene skal foretage fysisk kontrol af fx sælgeres lagre.

Det fremgår, at man i forhandlingerne skal *”Arbejde for en klar lovhjemmel til, at europæisk etablerede online markedspladser, der faciliterer salg af varer fra sælgere i tredjelande til slutbrugere i EU, kan holdes ansvarlige for produktansvar på linje med europæiske importører.”* Forhandlingsoplægget fra Europaudvalget tilsiger, at platformen i sidste ende skal kunne holdes ansvarlig. Det er vigtigt, at vi ikke med denne lovgivning kommer til at fratage den egentlige fabrikant/sælger ansvaret og pålægge det på platformen. Derfor lægger regeringen op til, at platformen i sidste ende kan pålægges ansvaret, hvis andre ikke kan – det giver både incitament til overholdelse hos fabrikant og platform, ligesom rene formidlingsplatforme bør kunne vide sig nogenlunde sikre på, at de ikke pludselig står med produktansvar som retteligt burde tilfalde andre i værdikæden.

Det fremgår, at man i forhandlingerne skal *”arbejde for, at det præciseres klart i Digital Services Act, at aktive online markedspladser skal efterleve den øvrige grundlæggende forbrugerbeskyttelseslovgivning som markedsføringslov, købelov og forbrugeraftalelov”*. Her er der heller ikke direkte konflikt, men det er en vigtig nuance, at dette er tilfældet, når platformen er aktivt involveret i salget – altså, det skal stadig være muligt at operere som fx den blå avis eller en anden ren formidlingsplatform, uden at man ifalder dette ansvar, der retteligt bør tilfalde sælger/fabrikant.

Med venlig hilsen

Simon Kollerup